

Κορίτσο ἀπὸ τῆ Βρόσθιαν κι' ἀπὸ τῆ Μαμουλάδα,
Γιὰ πάρτε τῆς βοκούλες σας κι' ἐβγάτε 'ς τὸ 'Ρεγάνι
Σὰς θέν οἱ δασοφύλακες κι' ὁ καπετάν Τσαρούχης
Νὰ φέρ' ἡ Μάρω τὸ ψωμί κι' ἡ Λάμπρω τὴ γιανούρτι...

Ἄλλ' εἰς τὰ βουνὰ ταῦτα καὶ τὰ χωριά ταῦτα ἀναφέρονται καὶ δύο ἕτερα τραγούδια τῶν κλεφτῶν. Τὸ πρῶτον ἀνήκει εἰς Ἀλεξάνδρην τινὰ ἐκ Ἐτηρομέρου καὶ μνημονεύει τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον οὗτος ἔκαμε κατὰ τὸ 1806 — 7 πρὸς τὸν ἀλβανὸν διοικητὴν τῆς Ναυπάκτου Διάσκου βέην :

Ἀλεξανδρῆς ἐπέρασε 'ς τὴ μέση τ' Ἀποκόρου
Ἐκαμε κι' ἕναν πόλεμο 'ς τὴ Βρόσθιαν ἀπὸ κάτου.
Ἐδάρει ἕναν κοιτιζὴ καὶ πέντε παλληκάρια,
Καὶ πέρα δίπλαν ἔκαμε πέρα κατὰ τὸ Κοτρῶνι
Ὁ Διάσκας τόμου τῶμαθε 'ς τὸν Ἐπαχο 'ς τὸ Κάστρο
Τὰ παλληκάρια σὺναξε καὶ τὸν τορὸ τοὺς πῆρε
Σὰν πῆγε καὶ τὸν ἤρρηκε 'ς τὸ ἔρμο τὸ λημέρι
Τὸ καρσὺλι χουγιαξεν ὁ Γιάνης ὁ Χαμπαῖος
— Γιὰ σὴν' ἀπάν' Ἀλεξανδρῆ γιὰ σὴν' ἀπὸν' Ἀλέξη,
Ἡ παγανιά μᾶς ἔρχεται πίσ' ἀπὸ τὸν τορὸ μας.
— Μὴν εἶν' ὁ Ντούνας πῶρχεται μὴν ὁ Βλαχσοωτήρης :
— Μὴδὲ ὁ Ντούνας εἶν' αὐτὸς μὴδ' ὁ Βλαχσοωτήρης
Εἶνε ὁ Διάσκας πῶρχεται μὴν τὰ παλληκάρια
Καὶ νεπερῆμι ἔβγαλε 'ς ὄλα τὰ βιλάτσια.
Ἀλεξανδρῆς ξεσπάθωσε κι' ἐβγῆκ' ἀπ' τὸ λημέρι
Τοῦ βίχουν ἀπ' τὴ μιὰ μεριά τοῦ βίχουν κι' ἀπ' τὴν
[ἄλλη.

Βαρέσαν τὸν Ἀλεξανδρῆ καὶ δέκα παλληκάρια
Καὶ τὸ Χαμπαῖο ζωντανὸν καὶ δύο παιδιὰ μαζί του.
— Χαμπαῖο βίξε τῶρματα ξέζωσε τὸ σπαθί σου.
— Ἐγὼ δὲ βίχνω τῶρματα, μὴδὲ καὶ τὸ σπαθί μου,
Εἶμ' ὁ Χαμπαῖος ξακουστός καὶ πρῶτο παλληκάρι
Θεὶ νὰ πεθάνω 'ς τὸ σπαθί κι' ἀπάνου 'ς τὸ ντουφεκί.

Τὸ δεῦτερον ἀποτείνεται εἰς τὰ βουνὰ αὐτὰ καὶ ἀνήκει εἰς μεταγενεστέρους κλέφτας :

Εσεῖς βουνὰ Βενέτικα βουνὰ τῆς Καραφλούζας
Τοὺς κλέφτες τι τοὺς κάματε καὶ τοὺς καπετανέους
Ὅλο τὸ μάτ' ἐδώσανε κι' ὄλο τὸν ἀλωνάρη
Καὶ πίσ' ἀπάνου κίμανε κατ' τῆς παλλῆς κουμπάρας.
Κουμπάρες τοὺς καρτέρεσα μὲ τὰ παιδιὰ 'ς τὰ χέρια
Φλωριά κεράνε τὰ παιδιὰ καὶ τῆς κουμπάρας γροσία.

Ἦδη ἐβαίνομεν ἐπὶ τῆς ὄφρους τοῦ βουνοῦ. Δεξιὰ καὶ κάτω εἰς σχισμάδα τῶν ἀναφερθέντων βουνῶν ἐβλέπομεν τὸν Φιδαρὶν πέραν τοῦ ὁποῖου ἐπρασίνιζεν ὁ Κάμπος τῆς πείνας, ἐπικληθεὶς οὕτω διὰ τὴν μεγάλην εὐφορίαν του καὶ ὑπερθεν τῶν βουνῶν τῆς Ἀμβρακίας ἀστράπτουσαν ὑπὸ τὸν ἥλιον γραμμὴν τῆς Τριγωνίδος λίμνης. Ἀριστερὰ δὲ τὸ χωρίον Βελθίτσιαινα μὲ τοὺς οἰκίσκους τῆς κατεσπαρμένους ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ καὶ πέραν εἰς σχισμάδα τὰ μέρη ὅσα διήλθομεν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς μας, τὸν Μόρνον, τὰ βουνὰ τῆς Δουρίδος καὶ τμημα τοῦ κόλπου κυανοῦν, ὑπερθεν τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο τὸ Αἴγιον.

Ἐβαίνομεν ἐπὶ ὄροπεδίου πυκνοφύτου ἀπὸ δρυς, τὰ Ῥουπάκια, καὶ μετ' ὀλίγον διήλθομεν τὸ Κόνισμα κι' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Σάπιαν βρύσιαν.

Ἡ Σάπια βρύσις μῶλον ὅτι τὸ ὄνομά της ἐνθυμίζει τὰς βρύσεις τῶν παραμυθίων ἀπὸ τὰς

ὁποίας οὐδεὶς ἔπινε νερόν εἶνε καινούργης, λιθόκτιστος μὲ νερόν διαυγὲς καὶ ψυχρότατον.

Ἡ πορεία ἐπανελήθη μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ κοπιώδης. Πρίνοι παντοῦ μεγάλοι· ἐδῶ ἀνοίγονται χαράδραι ἐκεῖ πυργοῦνται βουνοί, ἄλλοῦ νερὰ κελαρύζουσι ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψηλῶν πλατάνων. Ἐπαναβλέπομεν τέλος ὄλον τὸν κόλπον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μὲ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου ἐμπρὸς μας, ἀριστερὰ τὴν ἄκραν τοῦ Ἁγίου δεξιὰ τὰ δύο φρούρια Ῥίον καὶ Ἀντίρριον κι' ἐκεῖθεν τὴν Πάτραν. Οἱ ὁδηγοὶ μας ἐκπλήττονται ὄχι ὀλιγώτερον ἡμῶν πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος.

— Ἀ! καὺμένη Πάτρα!... λέγει ὁ εἷς.

— Αἶντε κζυμένε χάλιε! ἐπιφωνεῖ ὁ ἄλλος. Κατερχόμεθα τέλος πλησίον τοῦ μικροῦ χωρίου Σκάλα, ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον Ναυπάκτου καὶ μετ' ὀλίγον βαίνομεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ Σκά, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τῆς σελήνης καὶ τὴν σκιάν τοῦ ὀγκώδους Ῥεγανίου.

Τὴν 9ην τῆς νυκτὸς εἴμεθα πάλιν εἰς Ναυπάκτον δαπανήσαντες 7 ἀπὸ τοῦ Σίμου ὥρας. Κ' ἐτελείωσεν ἡ ἐκδρομὴ καὶ τὰ βάσανά μας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

Ἡ ὁμιλοῦσα εἰκὼν

Μ Ὡ Θ ο ς

Μὴ ἔχουτα κάτοπτρον, ἡ Ἀρμυώνη, ἡ μικρὰ Ἀμαδρυάς, ἀμφέβαλλε περὶ τῆς κалλονῆς τῆς! Ἐγνώριζεν, ἡ θεῖα κήρη, ὅτι οἱ σάτυροι ἐνδιεφέροντο δι' αὐτὴν καὶ τὴν κατεσκόπευον διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, καὶ ὅτι τ' ἄνηθ' τῆ προσέκλινον μὲ τρυφερὰν νοχέλειαν, καὶ ὅτι, μεταξὺ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου τῆς, αἱ ἀηδόνες ἐψαλλον ἐρωτικώτερον ἢ εἰς τὰ λοιπὰ δένδρα. Ἄλλ' ἴσως οἱ σάτυροι ἦσαν ἀπειρόκαλοι, ἴσως ἐκ τοῦ ἀνέμου μόνου ἔκλινον τὰ ἄνηθ', καὶ οὐδὲν αἱ ἀηδόνες ἐνόησαν ἐκ τοῦ κάλλους τῶν νομφῶν. Ἐξερχομένη ποτὲ τοῦ δάσους, ἐστάθη εἰς τὸ ἄκρον βράχου καὶ ἀνακατωπτρίσθη εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, τὸ στίλβον ἐκεῖ, ὑπὸ τὸν κυανεῶν οὐρανόν, λεῖον καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ ἡρέμου λίμνης. Κίνημα ἐκπλήξεως καὶ πείσματος τῆ διέφυγε! Πῶς, τίσον ἦτο ἄσχημος; Αἱ τρίχες τῆς ἦσαν, αὐταὶ αἱ πράσινοι χονδροειδεῖς τρίχες, αἱ κάλυγροι καὶ ὅμοιαι πρὸς φύκη; τὸ στίμα τῆς ἦτο, αὐτὸ τὸ χονδρὸν στόμα μὲ τοὺς πλατεῖς ὀδόντας, καὶ τὸ δέρμα τῆς, τὸ χρῶμα φώκης ἔχον δέρμα τοῦτο, καὶ τὰ ὠτὰ τῆς, τὰ χλυάζοντα αὐτὰ ὠτὰ, ὅμοια πρὸς παμμεγέθη ἄστρκα; Ἄλλ' ὁ μειδιῶν αὐτῆ νεαρὸς θεὸς τῆς θαλάσσης, ἐξέβαλε τοῦ ὕδατος τὴν ἀποστάζουσαν κεφαλὴν του.

«Ὅ τι βλέπεις, εἶνε ἡ μορφή μου, εἶπε, δὲν εἶνε ἡ ἰδική σου· καὶ ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς ὅποια πράγματι εἶσαι, πλησίασον ὠραῖα Ἀμαδρύτῃ κατοπτρίσθητι ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου!»

Catulle Mendés.